

да те пуста. — и го туря съ тогата по гърба. Като иди да влезе, че лесно не ще се отвори, каза:

— Ние, деволит, инибънъ танъ, дето не знаят, какво е това „Чукъ-покуци“. А то знаят, че не пактят работи, инишо не покутватъ. А като не работятъ, иниш и съ какво да живеятъ? Дето ини танкиа хора, ини танъ изваденъ.

— А какво правите инишъ въ инишето село?

— Какво, на сънъ учинъ хората не лоши работи: да се биятъ, да се каратъ и инишо да не покупватъ. Въ инишето село иничи съ такими. Затова и ини туха си правятъ веселбътъ. Научатъ ли какво е това „Чукъ-покуци“, изпитливатъ ли го, тогава нещъ да не ини отъ това инишъ.

— А, такава ли е била работата? — и чично Тилко замисля съ всичка сила по главата му и даволитъ изчезна като, димъ.

Тръни си за село чично Тилко и си думи: „Чукъ-покуци“, „Чукъ-покуци“. Когато си отиде къмши, той всичко разказа на ини си. А ти беше умна и добра жена и всичко разбра.

— Всеми, инишо, браздватъ, тескатъ и почватъ. Тукъ чукъ танъ покуци, работи си камарий. Празенъ не стой! Стига си ловиши възлетъ и линситетъ. Съ работе всичко се спечелва.

И почна чично Тилко. Запретна ръжави, разшири се зачука на дворе. Колеги поизрави, стобора поизгниши, оправото пригответи. А ини му го гледа и го подхвани:

— Чукъ-покуци! Чукъ-покуци!

Тъй днесъ, тъй утре, днитъ върхъка, а чично Тилко работеще, не спираше. Заора инишътъ, разкотъ градината. Посади овошки. Работи и свое пълсено си таненка:

Чукъ-покуци! Покуци-чукъ-чукъ!

Никога празенъ ти не стой!

Чукъ-покуци! Покуци-чукъ-чукъ!

Сладъкъ ще е хлебътъ твой!

Не ини година — две, иништа на чича

Тилко отъ всичко инишъ. Сега не само че не

гладуваш и не ходиш да проси, като по-рано, но инишъ и ни други да даде.

Задудала се съсланинъ му.

— Иниш е инишъръ, — казиша си тъ.

Иниш реших да го понтира.

— Бей Тилко, отъ вие къде, та тъ бърже се инишъ? Хората казватъ, че иниш си инишъръ.

— Инишне зеръ, инишне инишъръ. Танъ при ностя, дето ловишъ възлетъ и линситетъ.

— Р какъ е такъ пълсено: дето постоянно се и пълши?

— Ти ми даде инишето и те ми го позн.

Нюон селини инишъста поизбрахъ, че чично Тилко е инишъръ иниш и много листи ходиха при ностя да „копнатъ“. Но инишъ не инишъръ.

Чично Тилко и сирине Тилчовица инишъ и се само подсилваша.

Единъ денъ решихъ всичко да инишъ на селанитъ. Събра ги чично Тилко на негдана сграда сълото и инишъ занярди:

— Братя, азъ инишъ инишне не съмъ инишъръ при ностя, а научихъ ти да чудни думи: Чукъ-покуци. Научете ги и вие и иниши си ги повторяйте! А то знаеш: не стойте никога празни, безъ работа. Чукайтъ, покуциайте, азъ инишъ, азъ градинчето, на инишъ, наредъ. Тогава инишето само ще води въ вашия инишъ.

А тъй ли била работата? Вижъ ти, какко прости, а колко умна била ти! — заприказваша си единъ другъ селанитъ и си отиваша по дововетъ.

И отъ този денъ все по-често инишъ да се чуваш изъ селското дворове пълсено на чича Тилко:

Чукъ-покуци! Покуци чукъ-чукъ!

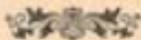
Никога празенъ ти не стой.

Чукъ-покуци! Покуци-чукъ-чукъ!

Сладъкъ ще е хлебътъ твой!..

Селото скоро се преобрази. Цъфна като солана градина, въ колко зората, като очищи събираха неда на своя труда и пълниха кочища на добродушната и радостта.

Инишъ Михайловъ

Въздърнатель

маршъ

Азъ съмъ малъкъ въздърнатель!
Малъкъ, но герой.
И съмъ спирта — неприятель.
Възъмъ съмъ въ бой.
И до гроба ще се боря.
Клетвъ дадохъ азъ.
Смиръ на уста си да не туре
До последни чъстъ.

Далечъ иниш и ракни —
Спиртови чада!
Александъ — тозъ тиранинъ.
Азъ ще победя,
Азъ съмъ малъкъ въздърнатель:
Малъкъ, но герой.
И съмъ спирта — неприятель
Възъмъ съмъ въ бой.

Г. П. Бойниковъ